

и неговия отгрѣвъ гасне бавно :
макаръ че е въ сърдцето вече нощъ,
и слънцето залѣзло е отдавна !

Отидохъ малко влѣво отъ хижата. Откри ми се наблизу нова гледка. Видѣхъ една голѣма ропка въ подножието на грамадна скала, която се дига срещу мене. Изгледътъ е толкова еднообразенъ, че само сѣнкитѣ на облацитѣ смекчаватъ това еднообразие отъ време до време и будятъ самоизмама за нѣкаква растителность. Тревица скждна се зеленѣе тукъ-тамъ. Долудветѣ Маричини езера се синѣятъ и привличатъ погледа като две очи. Седнахъ на камъкъ и се загледахъ. Всичко туй е близу до мене, привлича ме, радва ме. И не мога да му се нагледамъ.

Ето, мислѣхъ си, това е вѣчността, макаръ че и земята не е вѣчна. Но може да даде нагледъ за вѣчность. Нѣма животъ ни на люде, ни на животни, ни дори на растения. Само скали, само камъкъ, който се не поддава на смъртъ и разрушение. Или, ако се поддава, то много бавно. Само водата въ езерата и потоцитѣ, които протичатъ отъ тѣхъ, дава малко животъ на мрѣтвата природа. Но водата не е ли и тя вѣчна стихия, по-силна и отъ камъка.

Езерата се синѣеха, усмихваха се. Мигъ подиръ това тѣ бѣха потъмнѣли. Слънцето бѣ се скрило въ облакъ, и той бѣ увисналъ надъ тѣхъ.

Прибрахъ се къмъ хижата, погледнахъ още веднажъ далечнитѣ върхове и пакъ се заспуцахъ надолу.

